POVESTEA VESTITULUI EROU HERCULE

povestită de Vasile Stănoiu

XIV

SCAPAREA ALCESTEI DELA MOARTE

In cetatea Fere din Tesalia (Grecia de Nord), domnea bunul şi bătrânul rege Admetus a cărui soţie Alcesta era una din femeile cele mai frumoase din vremea aceea.

Admetus făcuse odată un mare bine zeului Apolo. Anume, dintr'o pricină oarecare, Zeus se supărase pe Apolo şi-l gonise dela locuinţa zeilor din creştetul muntelui Olimp. Apolo fu primit şi găzduit cu toată bucuria de regele Admetus.

Câtăva vreme mai târziu, Apolo fu iertat de tatăl său Jupiter şi chemat să locuiască din nou în Olimp.

Apolo, însă, nu putea să uite binele ce-i făcuse Admetus şi aştepta un prilej bun, ca să-l răsplătească.

Iată care a fost prilejul acesta: Apolo aflase dela zeiţele care ţineau în mâinele lor viaţa oamenilor (adică dela „Ursitoarele"), că sosise vremea ca Admetus să moară. Ştia chiar ziua în care trebuia să se întâmple lucrul acesta.

Insă se silea să găsească un mijloc pentru a scăpa dela moarte pe prietenul său. Află atunci dela Ursitoare că nu este decât un singur mijloc: anume, Admetus să găsească pe cineva care de bună voie să consimtă a muri în locul lui.

Apolo se grăbi să împărtăşească lui Admetus vestea aceasta.

Admetus era foarte iubit de poporul său. Totuşi, nu se găsi un singur supus, care să primească să-şi dea viaţa, pentru a scăpa pe rege dela moarte.

Admetus avea şi tată şi mamă, amândoi oameni ajunşi la adânci bătrâneţe. Cu toate acestea, nici tatăl său, nici mama sa n'au primit să moară în locul lui.

Deşi ajunseră aproape de capătul vieţii, totuşi ţineau să mai trăiască.

Se apropia ziua hotărîtă în care Admetus trebuia să moară. Atunci soţia sa, regina Alcesta, o femeie plină de însuşiri alese şi mult mai tânără decât dânsul, declară că ea este gata să se jertfească, pentru a scăpa viaţa bărbatului său.

Aşa s'a întâmplat. A venit Moartea, adică Thanatos, cum îi ziceau Grecii, şi a luat pe Alcesta în locul lui Admetus, deşi, precum am spus, Alcesta era o femeie tânără, deşi era mamă de copii.

Alcesta a murit şi a fost dusă la mormânt.

Tocmai în ziua aceea veni la Fere şi eroul nostru Hercule şi ceru să fie găzduit la palatul regelui Admetus, care îl primi cu toată cinstea şi prietenia.

Insă Hercule văzu că atât regele, cât şi toţi oamenii dela palat erau îmbrăcaţi în haine de doliu şi foarte amărîţi. Intrebând ce nenorocire s'a întâmplat, Admetus n'a vrut să-i mărturisească adevărul, ci i-a spus că a murit o femeie străină ce venise de câteva zile la palat.

Admetus i-a spus minciuna aceasta, fiindcă nu vroia să-l amărască pe Hercule sau să-l facă să plece dela palat. Insă un servitor îi spuse lui Hercule tot adevărul şi-i arătă chiar locul unde fusese înmormântată regina Alcesta.

Aflând de această veste, Hercule îşi zise în sinea sa: „Merg să smulg pe regină din mâinele Morţii şi să o aduc din nou la viaţă".

Plecă, aşa dar, pe furiş dela palat şi merse de se aşeză la pândă în apropiere de locul unde era mormântul Alcestei. Şi iată că veni Moartea, ca să ia pe Alcesta şi să o ducă în împărăţia subpământeană a morţilor.

Dar Hercule se aruncă asupra Morţii, o strâse de gât şi o sili să lase pe Alcesta şi să-i pună din nou sufletul în trup.

Apoi, după ce acoperi faţa Alcestei cu un văl gros, o luă binişor de mână şi o duse la palatul lui Admetus.

Mare şi nespusă a fost bucuria lui Admetus, când văzu că iubita sa soţie a fost scăpată dela moarte. Mulţumi lui Hercule cu lacrimi de recunoştinţă.

Insă Hercule nu stătu mult acolo, ci plecă în alte ţări în căutarea de isprăvi vitejeşti.

(Va urma)

Sorin şi Mioara

(Continuare dela pag. 7)

şi văzu de drum, mergând drept înainte.

Când eşi din vale, fu întâmpinat de o ceată mare de pitici. Sorin se grăbi să le arate inelul ce-i dăduse zâna Mirina.

„A, eşti trimis de stăpâna şi binefăcătoarea noastră! strigară piticii cuprinşi de bucurie. Fii, aşa dar, bine venit între noi şi vino la peştera noastră ca să-ţi facem câteva daruri.

Când Sorin, înconjurat de pitici, ajunse la peşteră, rămase uimit de ceeace văzu înlăuntrul ei. Credeai că erau strânse acolo toate perlele, toate diamnatele, tot aurul, într'un cuvânt, toate bogăţiile pământului.

Regele piticilor îi dete lui Sorin mai întâi un colan de mărgăritare, aşa cum în adevăr n'avea nici un rege şi nici un împărat. Ii mai dete doi saci plini cu aur şi multe inele de mare preţ.

Cu bogăţiile acestea, Sorin se întoarse la casa părinţilor Mioarei, unde fu primit cu toată cinstea şi bucuria. Părinţii Mioarei s'au grăbit acum să-i dea pe Mioara de soţie şi să facă o nuntă ca 'n poveşti.

ALI BABA